

РЕШЕНИЕ

№ 6865

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7186** по описа за **2023** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на СДВР отдел „Пътна полиция”, подадена чрез процесуален представител юрисконсулт А. А., против решение № 1317 от 21.03.2023 г. по описа на СРС, НО, 1-ви състав, постановено по НАХД № 13975/2021г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-017798/27.08.2021г. издадено от началник сектор при ОПП-СДВР, с което на В. О. М. с ЕГН: [ЕГН] на основание чл.175, ал.1, т.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, за нарушение на чл.103 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяната на оспореният акт, като неправилен и необоснован. В жалбата се развиват подробни съображения, че съставеният акт за административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно

постановление са издадени при спазване на административно производствените правила, като съдържат всички реквизити посочени в чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Правят се оплаквания от изводите в оспореният съдебен акт, че отразената в АУАН и НП фактическа обстановка не следва да се счита за отразяваща точно и вярно действителната такава, поради липса на доказателства. Касаторът посочва още, че СРС не е съобразил разпоредбата на чл.189, ал.2 ЗДвП, съгласно която редовно съставените актове за нарушения по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното, т.е. удостовереното в тях се счита за истинно до оборването му. Моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и потвърди с него наказателното постановление. Претендира разноски.

В проведеното съдебно заседание по делото, касаторът не се представлява.

Ответникът В. О. М. не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор В., който счита касационната жалба за неоснователна, а оспореното решение за правилно. Административен Съд С. град, Х. касационен състав, след като се запозна с касационната жалба и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

С обжалваното решение СРС отменил Наказателно постановление (НП) № 21-4332-017798/27.08.2021г. издадено от началник сектор при ОПП-СДВР, с което на В. О. М. с ЕГН: [ЕГН] на основание чл.175, ал.1, т.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, за нарушение на чл.103 от ЗДвП. От фактическа страна е прието, че е съставен АУАН на М. за това, че на 15.08.2021г., около 23:09 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към ул. „3019-та“ е управлявал лек автомобил „БМВ 530 Д“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Моника Комерс-2“ ЕООД, като срещу бензиностанция „Е.“ при подаден сигнал за спиране със стоп палка по образец на МВР, ясен, видим и разбран

от водача, същият не се подчинява да спре в дясната част на платното за движение, за контрол на място, както и да изпълни указанията на полицейските органи и продължава движението си на право, не е установено по делото. Съдът е приел, че нарушението не е доказано по следните съображения: не е зачел нормата на чл. 189, ал.2 ЗДвП, като противоречаща на Конституцията и ЕКПЧ – от една страна, а от друга, поради обстоятелството, че актосъставителят и свидетелят по АУАН не си спомняли за случая осъществил се повече от година преди разпита им зала и неотличаващ се с нещо от типичните случаи на нарушения на ЗДвП от този вид, а спътникът на наказаното лице – не е възприел към водача да е подаван знак за спиране.

Решението е постановено при несъобразяване с материалния закон. Преди всичко следва да се посочи, че нормата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП въвежда не презумпция за виновност на лицата, на които са съставени АУАН, а оборима презумпция, за верността на отразените в тях фактически обстоятелства. Въведената законова оборима презумпция на ЗДвП не противоречи на основните права, гарантирани от Конституцията на Република България и от чл. 6 от ЕКПЧ. В свои решения Европейският съд по правата на човека приема, че правото на едно лице да се ползва от презумпцията за невинност и да изисква от обвинението да понесе тежестта на доказване на твърденията срещу него/нея не е абсолютно, тъй като всяка наказателноправна система си служи с фактически и законови презумпции, които не са забранени по принцип от Конвенцията (F. v. the N., относно налагането на глоба на регистриран собственик на автомобил, който не е бил фактическият шофьор по време на пътното нарушение). Съдът е бил длъжен да зачете доказателствената сила на редовно съставения АУАН и обрнатата доказателствена тежест. Констатацията, че свидетелят по АУАН и актосъставителят не помнят обстоятелствата, по повод на които е съставен акта (осъществили се повече от година преди разпита им) – от една страна и обстоятелството, че спътникът на водача не е забелязал да се подава сигнал към водача, не оборват по несъмнен начин установеното с АУАН. Като не е зачел доказателствената сила на АУАН, която не е оборена по делото, съдът е постановил незаконосъобразно съдебно решение, които следва да бъде отменено.

Решението на районния съд като неправилно следва да бъде отменено, на основание чл. 221, ал.2 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН. При осъществяване на правомощията си по чл. 222, ал.1 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, настоящият съдебен състав съобрази следното:

От формална страна наказателното постановление е издадено от компетентен орган, в изпълнение на функциите му и в него се съдържат всички изискуеми от закона реквизити. В хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Разгледано по същество, наказателното постановление е правилно и законосъобразно, тъй като се установява, че М. е осъществил виновно състав на посоченото в постановлението административно нарушение. Съгласно разпоредбата на чл.103 от ЗДвП при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Наложено наказание е в законоустановените размери. Не се установява да е явно несправедливо предвид данните за множеството нарушения на наказаното лице по ЗДвП, по повод на които има влезли в сила наказателни постановления.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2 и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, Административен съд – София-град двадесет и четвърти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1317 от 21.03.2023 г. по описа на СРС, НО, 1-ви състав, постановено по НАХД № 13975/2021г., като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 21-4332-017798/27.08.2021г. издадено от началник сектор при ОПП-СДВР, с което на В. О. М. от [населено място] с ЕГН: [ЕГН] на основание чл.175, ал.1, т.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, за нарушение на чл.103 от ЗДвП.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.